

รอยทราย ใต้ดาว

บนผืนทราย...ใต้แสงดาว
รักของเราเป็นนิรันดร์

รพัต

“การิม เรื่องที่ให้ไปสืบมาได้เรื่องแล้วหรือยัง”

“ยัง...ครับซีค”

“อะไร? สองเดือนแล้วยังไม่ได้เรื่องอีกหรือไง” ซีคบาซาเรล ฮาดา อัลซาฮิม ซีคหนุ่มวัยสามสิบสามแห่งรัฐฮาดากา ตะคอกคนสนิทเสียงดังด้วยความโมโหที่สั่งงานแล้วไม่ได้ตั้งใจเหมือนเช่นทุกครั้ง

“ขอภัยด้วยครับซีค ทางเราพยายามอย่างเต็มที่แล้วครับ คาดว่าอีกไม่กี่สามวันคงได้เบาะแสครับ”

“ฉันต้องการข้อมูลทั้งหมดภายในวันพรุ่งนี้การิม ทำยังไงก็ได้แต่ข้อมูลทั้งหมดต้องได้ในวันพรุ่งนี้ ไม่งั้นก็ไล่ออกให้หมดแล้วหาคนใหม่มาทำแทน แต่หาข้อมูลของผู้หญิงคนเดียวยังทำไม่ได้ก็ไม่ต้องไปทำอะไรทั้งนั้น” ซีคบาซาเรลพูดด้วยแรงอารมณ์โมโหอย่างมากที่เรื่องทั้งหมดไม่เป็นไปตามที่ต้องการ

“ครับซีค ถ้าไม่มีอะไรแล้ว ผมขอตัวนะครับ”

“อืม” ซีคหนุ่มพยักหน้า “ถ้าไม่มีเรื่องด่วนไม่ต้องให้ใครเข้ามา วันนี้ฉันอยากอยู่เงียบๆ”

“ครับซิค” การริมเดินออกจากห้องด้วยสีหน้าลำบากใจในความใจร้อนของซิคบาชาเรลที่ยังคงเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนแปลง

รัฐฮาดากาเป็นหนึ่งในรัฐที่ร่ำรวยจากการค้าน้ำมันและอัญมณีที่หายากมูลค่าสูง คนในรัฐฮาดากาไม่มีใครที่ไม่รู้จักซิคบาชาเรล ฮาดา อัลซาฮิม ซิคหนุ่มที่ได้ชื่อว่าร่ำรวยที่สุดในรัฐ รวมทั้งเป็นผู้กุมอำนาจเศรษฐกิจตัวจริงของรัฐฮาดากาเกือบทั้งหมด นั่นคือการเป็นหนึ่งในเจ้าของธุรกิจการค้าน้ำมันรายใหญ่รายหนึ่งของโลก ส่งออกอัญมณีที่หายากต่าง ๆ นอกจากนี้ยังรวมถึงธุรกิจการสื่อสารโทรคมนาคมที่ครอบคลุมพื้นที่เกือบทั้งหมดของรัฐฮาดากา และด้วยวัยเพียงสามสิบสามทำให้ซิคบาชาเรล ฮาดา อัลซาฮิม กลายเป็นนักธุรกิจหนุ่มโสดคนดังผู้ทรงอิทธิพล ด้วยความเป็นนักธุรกิจแถวหน้าที่ต้องคุมกิจการมากมายทำให้ซิคบาชาเรลเป็นคนรวดเร็วฉับไว เมื่อต้องการสิ่งใดจะต้องได้ตามนั้นเสมอ เพราะเหตุนี้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจึงทำให้ซิคหนุ่มหัวเสียเป็นอย่างมาก ตลอดระยะเวลาสองเดือนที่ผ่านมาไม่มีความคืบหน้าของข้อมูลที่เขาต้องการ มีเพียงแต่ชื่อของหญิงสาว “นิดา เวทพารา” และเด็กอีกคนหนึ่งเท่านั้นที่เป็นความต้องการอย่างด่วนที่สุดในตอนนี้

เช้าวันต่อมา การิมเดินเข้ามาในห้องทำงานพร้อมกับซองเอกสาร ในมืออย่างโล่งอกที่ข้อมูลมาทันเวลาที่ต้องการพอดี ต่างกับซิคบาชาเรล ฮาดา อัลซาฮิม ที่กำลังนั่งอ่านรายงานผลการดำเนินธุรกิจการค้าน้ำมันอย่างเคร่งเครียด คนใกล้ชิดทุกคนที่ได้ทำงานร่วมกับซิคบาชาเรลต่างรู้ดี เวลาที่ซิคทำงานมักไม่ชอบให้ใครเข้ามาวุ่นวาย และเมื่อจำเป็นต้องเข้ามาขัดจังหวะเวลาการทำงานของซิคบาชาเรล ก็ต้องเตรียมใจรับอารมณ์ของซิคที่จะระเบิดได้ตลอดเวลาเมื่อไม่ได้ตั้งใจหรือได้ในสิ่งที่ต้องการ

“ซิคครับ” เสียงของการิมทำให้ซิคบาชาเรลละสายตาจากเอกสารที่กำลังพิจารณาอยู่

“ว่าไง ได้เรื่องมั๊ย” ดวงตาสีน้ำตาลจ้องการิมเหม็ง

“ครับ แต่ว่า...” การิมทำท่าอึกอักไม่กล้าตอบ

“มีอะไรก็ว่ามาเร็ว ๆ”

“เราทราบเรื่องของคุณนิดา เวกพารา แล้วครับ แต่ว่าตอนนี้เธอเสียชีวิตแล้วครับซิค”

ซิคบาชาเรลนิ่งเงียบไปในทันที “แล้วเด็กละ อยู่ไหม”

“น่าจะอยู่ครับซิค” การิมก้มหน้าตอบ ไม่กล้ามองหน้าซิค รู้ดีว่าเวลาซิคบาชาเรลไม่พอใจน่ากลัวขนาดไหน

“หมายความว่ายังไง น่าจะอยู่” ซิคหนุ่มคำรามในลำคอกิ่งตะคอก เริ่มออกอาการไม่พอใจ

“คือ คุณนิดาเธอคลอดลูกออกมาแล้วเสียชีวิต ส่วนเด็กมีคนมารับไปเลี้ยงครับ”

“เด็กผู้ชายหรือผู้หญิง ใครรับไปเลี้ยง”

“เด็กผู้ชายครับ แต่ว่าคนที่รับไปเลี้ยงทางเรายังหาข้อมูลไม่ได้ ข้อมูลส่วนนี้มันเป็นความลับทางราชการครับซิค” การิมพูดด้วยน้ำเสียงหวาดหวั่น แล้วซิคจะรู้มัยเนี่ย กว่าเขาจะหาข้อมูลแค่ส่วนนี้มาได้มันยากเย็นขนาดไหน ต้องความหาคนเหมือนนมเซ็มในมหาสมุทร เขาต้องเข้าไปสืบหาทุกโรงพยาบาลทั่วประเทศไทย ทีละโรง กว่าจะได้ข้อมูลส่วนนี้มาก็กินเวลาเกือบสองเดือน โชคยังช่วยที่เมื่อวานได้ข้อมูลมาพอดี ไม่งั้นงานนี้ไม่มีใครก็ใครต้องช่วยแน่ เวลาซิคบาชาเรลโกรธมันน่ากลัวขนาดไหนใครๆ ก็รู้ดี

“งั้นก็ไปหาให้ได้ก่อนที่ฉันจะไปประเทศไทย” ซิคบาชาเรลก็มกลอ่านเอกสารในมือต่อเหมือนได้สิ่งงานที่ต้องการไปเรียบร้อยแล้ว และทุกอย่างต้องเป็นไปตามคำสั่ง

“ซิคจะไปวันไหนครับ” การิมลอบยิ้มอย่างโล่งอก ตอนนี้มีงานเข้ามามากมาย กว่าซิคจะไปคงอีกนาน

“พุงนี้ ขอข้อมูลก่อนขึ้นเครื่อง จะได้อ่านก่อนถึงเมืองไทย แล้วเตรียมเครื่องบินให้ด้วย แค่นี้แหละ ไปได้” ซิคบาชาเรลไม่แม้แต่จะมองหน้าการิมในขณะที่พูด ตาทั้งสองข้างไล่อ่านเอกสารไปเรื่อย ๆ และเมื่อพูดเสร็จก็พยักหน้าให้การิมออกไปได้ เสมือนว่าเป็นคำสั่งให้ทำงานที่แสนง่ายตายจนการิมถึงกับอึ้ง

เมื่อตั้งตัวได้แล้วการิมก็แทบจะวิ่งออกมาจากห้องพร้อมกอดมือถือสั่งงานต่อทันที “เฮ้ย เอาข้อมูลด่วนเลย ภายในสามชั่วโมง หาให้ได้ว่าใครรับเด็กไปเลี้ยง เอาแบบละเอียดที่สุด ต้องหาให้ได้ ไม่งั้นเตรียมตัวหางานใหม่ทุกคน” ไซ้ ! ทุกคน

รวมทั้งตัวเขาเองด้วย

วันรุ่งขึ้น ณ สนามบินส่วนตัวบริเวณด้านหลังคฤหาสน์ตระกูลอัลซาลิม การิมกำลังถือซองเอกสารสีน้ำตาลอยู่ในมือด้วยท่าทางโล่งใจ โดยมีคนสนิทในชุดดำเกือบสิบคนที่ยืนเรียงรายกันอยู่ในบริเวณใกล้เคียง ทุกคนต่างกำลังรอคอยซีคบาซาล เรล ฮาดา อัลซาลิม เพื่อเดินทางไปยังประเทศไทย สักพักซีคบาซาล เรลก็มาถึง การิมได้ยื่นซองสีน้ำตาลให้ซีคบาซาล เรลที่มองเขาอย่างพอใจ

เมื่อขึ้นมานั่งบนเครื่องบินเรียบร้อยแล้วซีคบาซาล เรลจึงเริ่มอ่านรายละเอียดแล้วออกคำสั่งกับการิม “ไปได้”

“ออกเดินทางได้” การิมบอกนักบิน

เมื่อเครื่องบินรุ่นใหม่ล่าสุดมูลค่าหลายพันล้านที่มีตราสัญลักษณ์ประจำตระกูลอัลซาลิมติดอยู่บนตัวเครื่องทะยานสู่ฟากฟ้าเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ซีคบาซาล เรลก็หยิบรูปในซองสีน้ำตาลซึ่งเป็นรูปของเด็กชายหน้าตาน่ารักออกมาดู แล้วได้อ่านรายละเอียดต่างๆ

เด็กชายต้นข้าว เทพาพิทักษ์ อายุ 3 ขวบ 6 เดือน ชื่อเล่นว่า ต้น มารดาชื่อนางสาวนิดา เวทพารา ก่อนจะเปลี่ยนเป็นลูกบุญธรรมของ นางสาววีริน เทพาพิทักษ์ อายุ 23 ปี บิดาไม่ปรากฏรายชื่อ

‘เหมือนพ่อตอนเด็กจริงๆ’

หลังจากอ่านประวัติของเด็กชายต้นข้าวจบ ซีคบาซาล เรลก็หยิบประวัติแม่คนใหม่ของเด็กมาอ่านต่อ

นางสาววีริน เทพาพิทักษ์ อายุ 23 ปี ส่วนสูง 168 เซนติเมตร สัดส่วน 34-24-35 ผิวขาว จบการศึกษาระดับปริญญาตรีโดยเรียนไปด้วยทำงานไปด้วย ฐานะทางการเงินไม่ค่อยดีนัก ทำงานเป็นนักเขียนรายได้ไม่แน่นอน บ้านเช่าอยู่ที่.....

ซีคบาซาล เรลได้อ่านรายละเอียดต่างๆ ไปเรื่อยๆจนมาถึง สถานภาพ...โสด... เขากระตุกยิ้มที่มุมปาก มองไปที่รูปหญิงสาว ‘ตาสวย หน้าหวาน หุ่นดี’ สามคำนี้ที่ซีคบาซาล เรลนึกในใจ ก่อนจะพิจารณามองดูรูปสองแม่ลูกต่อไปอย่างพึงพอใจ โดยเฉพาะรูปคนตาสวยรูปนั้น

“แม่ครับ” เด็กชายตัวน้อยวิ่งมาพร้อมกับโผเข้ากอดหญิงสาวที่ถูกเรียกว่าแม่อย่างแรง

“วันนี้ห้องต้นชนหรือเปล่าคะคุณครู” หญิงสาวเอ่ยถามผู้เป็นครูประจำชั้นที่ยืนอยู่หน้าประตูห้องเรียน หลังจากที่ยอมแก้มข้างซ้ายและขวาของลูกชายเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

“ไม่ค่ะ วันนี้ห้องต้นเป็นเด็กดี ไม่ชนเท่าไรหรอก วันนี้คุณแม่มารับก่อนเลิกเรียนหรือคะ”

“ค่ะ วันนี้ต้องขออนุญาตทางโรงเรียนกลับก่อนเวลาเลิกเรียนค่ะ”

“ไม่เป็นไรค่ะ วันนี้ไม่มีอะไรแล้ว เหลือแค่ให้เด็ก ๆ วาดรูปเท่านั้นเอง”

“ขอบคุณค่ะ”

หลังจากออกจากโรงเรียน สองแม่ลูกพากันมาที่วัดแห่งหนึ่งย่านชานเมือง โดยที่หญิงสาวได้แวะซื้อดอกไม้รูปเทียนที่ตลาดก่อนเดินเข้ามาในวัดที่ไม่ไกลจากตลาดมากนัก แล้วมาหยุดที่หน้าโกศของหญิงสาวคนหนึ่ง

“ห้องต้นครับ หนูแม่ตาก่อนลูก แล้วบอกแม่ด้วยนะครับว่าห้องต้นจะเป็นเด็กดี จะตั้งใจเรียนหนังสือ” ผู้เป็นแม่บอกห้องต้นพร้อมยื่นรูปให้เด็กน้อยหนึ่งดอก

“แม่ตาครับ ห้องต้นจะเป็นเด็กดี จะตั้งใจเรียนหนังสือ จะเชื่อฟังแมริน ไม่ทำให้แม่ตาและแมรินผิดหวังครับ” เด็กชายตัวน้อยพูดตาม และเพิ่มคำพูดอีกนิดหน่อยตามที่ตัวเองเคยพูดและจำได้ เพราะตั้งแต่จำความได้ เขาเคยมาที่นี้บ่อยครั้ง แม้ครั้งแรก ๆ จะไม่ค่อยรู้เรื่องอะไรมากนัก แต่ครั้งมาบ่อยเข้าเด็กชายจึงจำได้ดีว่าต้องทำอย่างไรบ้างเมื่อแมรินพามาที่นี่

หญิงสาวที่ห้องต้นเรียกว่าแมรินยิ้มให้เด็กชายตัวน้อยที่เป็นดังดวงใจของเธอ “ตาไม่ต้องห่วงลูกนะ รับรองรินจะรักและดูแลห้องต้นให้ดีที่สุด”

สองคนแม่ลูกใช้เวลาอยู่ในวัดด้วยกันจนเย็น “วันนี้เราไปกินข้าวนอกบ้านกันดีกว่า กินอะไรดี แม่ให้ห้องต้นเลือก”

เด็กชายใช้ความคิดอย่างหนัก ‘กินอะไรดีนี่ เคเอฟซีก็อยากกิน เอ็มเค ลูกชิ้นก็น่ากิน พิซซาก็ไม่ได้กินนานแล้ว เลือกไม่ถูกแฮะ’

‘รินมองห้องต้นแล้วอดขำไม่ได้ นี่ลูกชายเธอคิดหนักถึงขนาดยื่นกอดดอกกลอกตาไปมาเหมือนใช้ความคิดหนักขนาดนี้เลยหรือ ‘ไปติดท่าทางโครมเนี่ย’

“แม้ว่าน้องต้นต้องมีหลายตัวเลือกแน่เลย ไก่เคเอฟซี เอ็มเค พิซซา”

“แม่เนี่ย...รู้ใจน้องต้นไปหมด” เด็กชายพูดพลางแจกค้อนวงใหญ่ให้แมริน

“เอางี้ วันนี้เริ่มที่เคเอฟซีก่อนแล้วกัน เดือนหน้าค่อยเอ็มเค แล้วเดือนหน้าค่อยพิซซา”

‘โห แม่ครับ มันห่างกันตั้งนานเนอะ’ คิดได้ตั้งนั้นจึงรีบเสนอแมรินด้วยน้ำเสียงอ่อนสุด ๆ แถมยังหันไปกอดแมรินแน่นเชียว

“เอาเป็นอาทิตย์หน้าแล้วก็อาทิตย์นั้นไม่ได้หรอก นะครับ นะแมริน”

“จ๋า ๆ ก็ได้ แต่ต้องสัญญาว่า...” ยังไม่ทันพูดจบน้องต้นก็เอ่ยเสียงจ็๋มแจ้ว

“น้องต้นจะเป็นเด็กดี จะตั้งใจเรียนหนังสือ จะเชื่อฟังแมริน ไม่ทำให้แม่ดาและแมรินผิดหวัง”

ริรินถึงกับขำลูกชายตัวน้อยของเธอไม่เคยมีครั้งไหนที่เธอใจแข็งได้เลยถ้าเจอไม้เนื้อของลูกชายเข้า ‘เพื่อน้องต้นเธอทำได้ทุกอย่าง ตามใจเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ แค่นี้ไม่เป็นไร น้องต้นเป็นเด็กดีน่ารักเสมอมา ไม่เคยทำให้เธอลำบากใจตั้งแต่เกิดจนถึงเดี๋ยวนี้ แม้ว่าเธอจะไปบ้างตามประสาเด็กผู้ชาย แล้วอย่างนี้จะไม่ให้เธอรักสุดหัวใจได้อย่างไร’

“โอเค งั้นไปกันเลยจ๋า” แล้วสองแม่ลูกก็เดินจูงมือกันเดินออกจากวัดไป

วันนี้เป็นวันเสาร์เมื่อเย็นวานนี้ตลอดทางที่กลับบ้านเด็กชายตัวน้อย

ก็หิ้วมาตลอด เพราะนอกจากจะได้กินเคเอฟซีตามที่ต้องการแล้วยังแถมด้วยไอศกรีมถ้วยใหญ่ จากนั้นก็เดินเที่ยวเล่นอีกตั้งนาน ทำให้แมรินต้องปลุกปล้ำลูกน้อยแทบตายกว่าจะอาบน้ำและเข้านอนได้ มีผลทำให้เข้านี้เด็กชายตื่นสายกว่าปกติ และริรินเองก็ไม่คิดที่จะปลุกลูกชายเร็วนักเพราะเมื่อคืนกว่าจะเข้านอนได้ก็ตึกพอสมควร วันนี้เธอจึงปล่อยให้้องต้นนอนต่ออีกหน่อย

“ติงต่อง ๆ ๆ” เสียงออกหน้าบ้านดังขึ้น

“ใครมาแต่เช้า แปดโมงเอง” ริรินพูดพร้อมชะเง้อหน้าออกหน้าต่างไปดูเห็นผู้ชายตัวใหญ่สองคนใส่สูทสีดำยืนอยู่หน้าบ้าน ‘ใครกัน ไม่เห็นรู้จัก’ เธอเดินออกไปแต่ไม่ได้เปิดประตู ‘โจรหรือเปล่าก็ไม่รู้’ ริรินจึงยืนคุมเชิงอยู่ห่าง ๆ พร้อมทั้งตะโกนถาม “มาหาใครคะ”

ชายชุดดำหนึ่งในสองคนนั้นตอบ “คุณริริน เทพาพิทักษ์ อยู่บ้านหลังนี้

ไซ้ใหม่ครับ”

วีรินค่อนข้างตกใจ เธอไม่รู้จักรคนพวกนี้แล้วจะมาหาเธอได้อย่างไร แกรมยังไม่แน่ใจว่าเป็นคนดีหรือคนร้าย ขึ้นรับว่าไซ้ ถ้าเป็นโจรเธอก็แย่นะสิ หญิงสาวจึงตอบกลับไปอย่างรวดเร็ว

“ไม่ใช่ค่ะ บ้านนี้ไม่มีคนชื่อวีรินอะไรนั่น”

เมื่อชายชุดดำอีกคนได้ยินคำตอบ เขาก็เดินไปที่รถคันใหญ่ซึ่งจอดอยู่หน้าบ้าน แล้วคุยกับคนที่นั่งอยู่ในรถซึ่งเธอเห็นไม่ชัดนัก เพียงแต่รู้ว่าคนคนนั้นเป็นผู้ชายแล้วก็กำลังมองมาที่เธออยู่

ชีคบาชาเรล ฮาดา อัลซาอิม ลดกระจกรถยนต์คันหรูลงพร้อมจ้องมองผู้หญิงที่ปฏิเสธว่าไม่ใช่ นางสาววีริน เทพาพิทักษ์ อย่างไม่สบายอารมณ์ เขากวาดตามองเธอทั้งร่างตั้งแต่เดินออกมาจากบ้าน และตอบคำถามของการ์มว่าบ้านนี้ไม่มีคนชื่อวีริน ทั้ง ๆ ที่เจ้าหล่อนนั่นแหละคือ นางสาววีริน เทพาพิทักษ์ ชีคหนุ่มคิดหมั่นให้หญิงสาวอยู่ในใจ ‘แม่ตัวดีโกหกกันซึ่งหน้า แกรมทำท่าว่าไม่รู้จักรได้แบบเนียนมาก’

ชีคบาชาเรล ฮาดา อัลซาอิม จึงลงจากรถมาเผชิญหน้ากับหญิงสาวเสียเอง วีรินอิงไปที่เห็นคนคนนั้นกำลังก้าวลงจากรถ ชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่ในชุดสูทสีดำ ผมตัดสั้นเรียบร้อย ดวงตาสีน้ำตาลเข้มจ้องมองมาที่เธอด้วยแววตาสุดันคล้ายไม่พอใจเธอเป็นอย่างมาก ที่สำคัญหน้าตาเขาค่อนข้างดีมากถึงที่สุด นับว่าเป็นผู้ชายที่มีเสน่ห์ดึงดูดอย่างมาก แต่แล้วความคิดที่ว่าชายคนนี้มีเสน่ห์ก็หยุดชะงักลงเมื่อเขาพูดออกมา

“เธอ...ชื่อ วีริน เทพาพิทักษ์ ไม่ต้องมาโกหก” ชีคบาชาเรลพูดเสียงดังกึ่งตะคอกทันทีเมื่อเผชิญหน้ากับหญิงสาวที่ยืนมองเขาด้วยสายตาไม่กลัวเกรงแต่อย่างใด

“แล้วไซ้ ไซ้หรือไม่ใช่มันเกี่ยวอะไรกับคุณมิทราบ” วีรินตอบกลับด้วยความแข็งสุดขีด ‘คนบ้าอะไรไม่มีมารยาทเลยซักนิด ถ้าน้ำตาดีแต่มารยาททรามขนาดนี้ฉันก็ขอบายไม่ยอมพูดด้วย แล้วก็ขอลบความคิดเมื่อก็ทิ้งไปพร้อมกันเลย’

“ตกลงยอมรับแล้วหรือว่าเธอชื่อ วีริน เทพาพิทักษ์”

“ไม่ตกลง ไม่ยอมรับ มีอะไรมั๊ย”

ชีคบาซาลเรลซึกโมโหหญิงสาวตรงหน้ามากยิ่งขึ้นที่กล้าพูดจายอกย้อน กวนประสาทเขา แววดาชีคหนุ่มวาวโรจน์ ขบกรามแน่น ตั้งแต่เกิดมาจนถึงเดี๋ยวนี้ไม่เคยเลยสักครั้งที่จะมีใครหน้าไหนกล้าพูดกับเขาด้วยกิริยาแบบนี้มาก่อน ยิ่งมองหน้าเจ้าหล่อนที่คางเขิด ปากแดงๆ ยื่นออกมาส่งเสียงเจ็ยแจ้วยั่วโมโหมันก็น่าหนัก

“ฉันมีเรื่องจะคุยกับเธอ เกี่ยวกับเด็กที่ชื่อ ต้นข้าว ฮาดา อัลซาลิม”

วีรินมองชีคหนุ่มตาโตปากค่าง ถ้าเมื่อไหร่เธอฟังไม่ผิดคนบ้านี่เรียกลูกชายคนเดียวของเธอว่า ต้นข้าว ฮาดา อัลซาลิม มันอะไรกันนี่ เธอจะไปหมดแล้ว

“ฉันไม่รู้จักเด็กที่ชื่อ ต้นข้าว ฮาดา อัลซาลิม อะไรนั่น ที่นี้มีแต่ เด็กชาย ต้นข้าว เทพาพิทักษ์ ชัดมั้ยคะ”

“ฉันต้องการพบเด็กชายต้นข้าว ฮาดา อัลซาลิม” ชีคหนุ่มย้ำอีกครั้งด้วยเสียงคำรามกึ่งตะคอกอย่างคนกลั่นโมโหไว้สุด ๆ

“อ้อ คุณคงฟังไม่ค่อยเข้าใจ ถ้านั้นฉันจะบอกพวกคุณอีกครั้ง แล้วกรุณาจำหน่อยนะคะ ที่นี้ ไม่มี เด็ก ที่ ชื่อ ต้น ข้าว ฮาดา บ้า บอ อะ ไร นั่น มี แต่ เด็ก ชาย ต้น ข้าว เท พา พิ ทักษ์” วีรินพูดเน้นอย่างช้า ๆ ทีละคำเพื่อย้ำและกวนประสาทคนบ้าตรงหน้าไปด้วย

ชีคบาซาลเรลโกรธแทบควนออกหูเมื่อได้ยินเธอพูดว่าฮาดาบ้าบอ

‘มันจะมากเกินไปแล้วนะ ผู้หญิงอะไรจอดีไม่มีความน่ารักเลยซักนิด แสบแสบมาก เดี่ยวเธอจะได้รู้ว่าคนอย่าง ชีคบาซาลเรล ฮาดา อัลซาลิม ไม่เคยให้ใครมาหยาม แล้วลายนวลยื่นเสียงจอด ๆ อยู่อย่างนี้’

“เปิดประตูให้ฉันเข้าไปตกลงกับเธอเรื่องเด็กในบ้าน”

“นี่คุณ ยังดูไม่ออกอีกหรือไงว่าเจ้าของบ้านเขาไม่ต้อนรับ ฟังภาษาคนไม่รู้เรื่องไหม้ยเนี่ย โหน่! มาทางไหนก็กลับไปทางนั้นเลย ฉันไม่อยากพูดกับคนบ้า ๆ บอ ๆ อย่างคุณ ถ้าไม่เข้าใจฉันจะเรียกตำรวจมาคุยกับคุณ หน้าตาเหมือนคนต่างดาวนะเนี่ย เข้าเมืองถูกกฎหมายหรือเปล่า พูดไม่เห็นรู้เรื่อง” พูดจบวีรินก็หันหลังกลับกะว่าจะไปตั้งหลักในบ้านก่อน อย่างน้อยหยิบมือถือออกมาโทรหาตำรวจก่อนก็ยังดี พวกนี้แต่ละคนหน้าตาน่ากลัวท่าทางดูดันท้ทั้งนั้น

“ฉันบอกให้เธอเปิดประตู!” คราวนี้ชีคหนุ่มโมโหมากเลยตะคอกออกมาเสียงดัง

วรีนหันกลับมาเผชิญหน้ากับซีคหนุ่มอีกครั้ง สีหน้าคนที่ยืนอยู่ตรงหน้าเธอบ่งบอกว่ากำลังโกรธอย่างมาก แต่ถึงเธอจะกลัวยังไงก็มีประตูรั้วบ้านเป็นด่านป้องกันไว้ เธอจึงตอบกลับไปชนิดที่ทั้งการิมและบรรดาคนสนิทที่ได้ยินต้องสะดุ้งกันเป็นแถวๆ

“นี่ ไม่ต้องมาทำหน้าเง่าแบบนี้เลย นึกหรือว่าฉันจะกลัว นู่น ไปทำหน้าตาชวนอ้วกตรงถนนนั่น ฉัน ไม่ อยาก จะ อ้วก” วรีนพูดเน้นประโยคสุดท้ายอีกแล้ว

“วรีน!” คราวนี้ซีคบาซาลเรลโกรธจนหน้าดำหน้าแดง ตะโกนเรียกชื่อหญิงสาวด้วยเสียงอันดัง ชวนให้บรรยากาศน่ากลัวมากยิ่งขึ้น การิมถึงกับเหว่ดอก

“ซีคครับ ใจเย็นก่อนครับ” การิมรวบรวมความกล้าพูดกับซีค

“ฟังรั้วเข้าไป!” ซีคบาซาลเรลหันไปสั่งการิมเสียงเข้ม

วรีนเห็นชายหนุ่มหันไปสั่งอีกคนด้วยภาษาที่เธอไม่เข้าใจ เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมเธอจึงส่งเสียงเรียก “หนึ่ง สอง มานี่เร็ว”

สุนัขพันธุ์ไทยสองตัววิ่งมาจากหลังบ้าน ตรงดิ่งมาหานายสาวของมันทันทีที่ได้ยินเสียงเรียกชื่อ

“หนึ่ง สอง เตรียมพร้อม” วรีนหันไปสั่งหมาไทยใจกล้าสี่กระดากต่างสองตัวของเธอ

เมื่อเจ้าสองตัวได้ยินคำสั่ง ก็เตรียมแยกเขี้ยวพร้อมกับเห่าเสียงดังใส่คนแปลกหน้าที่ยืนอยู่หน้าบ้าน

“แม่ครับ มีอะไรหรือครับ หนึ่งสองเห่าใหญ่เลย” น้องต้นถามแมรินหลังจากที่ตื่นนอนแล้วไม่เจอใครอยู่ในบ้าน เมื่อได้ยินเสียงหมาเห่าจึงเดินออกมาดู

“น้องต้น ไม่มีอะไรหรอกลูก คนบ้านนะ อย่าเข้าใกล้นะ ไม่รู้ว่าเป็นคนไม่ดีหรือเปล่า อาจเป็นแก๊งลักเด็กก็ได้นะลูก”

“คนขโมยเด็กหรือครับแม่”

“ใช่ลูก กลับเข้าบ้านไปก่อน ถ้าแม่ไม่เรียกอย่าออกมานะ”

“ครับแม่” แล้วน้องต้นก็เดินเข้าบ้านไป

ทางด้านซีคบาซาลเรล อารมณ์ที่เดือดดาลเมื่อก็ค่อยๆ ลดน้อยลงเมื่อเห็นหน้าเด็กชายที่เดินออกมานอกบ้านในชุดนอนลายโดเรมอนน่ารัก ดูก็รู้ว่าเพิ่งตื่นนอน ‘เหมือนมากๆ’ ซีคหนุ่มได้แต่คิดในใจ